

płatności tej części podatku gruntowego bądź należności Państwowego Funduszu Ziemi, jaka nie będzie się od niego należała po przyznaniu mu w przyszłości ulgi w związku z ukończeniem inwestycji. Podatnik powinien poprzeć wnioszek dowodami (rachunkami) oraz zaświadczeniem właściwego organu administracji prezydium gromadzkiej (miejskiej) rady narodowej lub rady narodowej osiedla, stwierdzającym rozpoczęcie inwestycji o wartości określonej rachunkami.

2. Decyzja wydana przez organ finansowy w sprawie odroczenia płatności (ust. 1) stanowi podstawę do odpowiedniego zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

§ 6. 1. Ulgi przewidzianej niniejszym zarządzeniem nie stosuje się, jeżeli podatnik posiada zaległości w podatku gruntowym lub należnościach Państwowego Funduszu Ziemi, chyba że zostaną one w trybie umorzenia (§ 3 ust. 5 i 6) zaliczone na poczet ulgi. Ulgi nie stosuje się także wtedy, gdy podatnik posiada zaległości w dostawach obowiązkowych, w opłacie elektryfikacyjnej, w składce na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe zarówno z wymiarów bieżących, jak i z lat dawnych, oraz nie spłaca w ustalonych terminach rat kredytów bankowych zaciągniętych na inwestycje budowlane i remonty.

2. Ulga będzie jednak przyznana, jeżeli podatnik ureguluje wymienione zaległości i przedstawi na to organowi finansowemu odpowiednie dowody (kwity) bądź gdy uzyska decyzje o spłacie tych należności w ratach i rat tych dotrzymuje.

§ 7. 1. Rolniczym spółdzielniom produkcyjnym położonym na obszarze wymienionym w § 1 ust. 1, które w okresie do dnia 31 grudnia 1961 r. dokonają inwestycji w postaci odbudowy, rozbudowy, budowy albo remontu budynków gospodarczych bądź mieszkalnych związanych z gospodarstwem spółdzielczym bądź w postaci założenia nowych sadów, przyznaje się ulgę w podatku gruntowym w formie zaniechania ustalenia zobowiązania podatkowego w zakresie podatku gruntowego na zasadach określonych w niniejszym paragrafie.

2. Ulgę stosuje się wówczas, gdy wartość nabytych materiałów oraz koszty fachowej robocizny obcej z własnych funduszy spółdzielni wynoszą na inwestycje budowlane oraz remonty co najmniej 10.000 zł, a na założenie sadu — co najmniej 5.000 zł. Przepis § 2 ust. 1 zdanie końcowe stosuje się odpowiednio.

3. Do sumy nakładów inwestycyjnych (ust. 2) nie wlicza się wartości własnej pracy członków spółdzielni.

4. Jeżeli rolnicza spółdzielnia produkcyjna dokonała inwestycji również z kredytów bankowych, wówczas ulgę stosuje się początkowo tylko z tytułu sumy wydatkowanej na inwestycje z własnych funduszy, natomiast ulgę z tytułu nakładów pochodzących z kredytów bankowych stosuje się w miarę spłaty tych kredytów, dokonywanej w terminie określonym w ust. 8.

5. Wysokość ulgi (ust. 1) wynosi 30% kwoty wydatkowanej na inwestycje (ust. 2 i 3).

6. Ulgę stosuje się w zasadzie przy wymiarze podatku gruntowego przypadającego za rok, w którym inwestycje zostały ukończone. Jeżeli wniosek, o którym mowa w § 4, złożony został po dokonaniu wymiaru podatku, wówczas ulgę stosuje się po uprzednim wznowieniu postępowania podatkowego.

7. Wysokość ulgi za dany rok podatkowy nie może być większa niż 75% rocznego wymiaru podatku.

8. Jeżeli kwota ulgi przekracza granicę określoną w ust. 7, wówczas ulgę stosuje się w okresie do 10 lat, licząc od roku ukończenia inwestycji, a jeżeli chodzi o ulgę z tytułu nakładów pochodzących z kredytów bankowych — licząc od roku, w którym przypada płatność pierwszej raty kredytu bankowego, z tym że podobnie jak w pierwszym roku, tak i w latach następnych, kwota ulgi za poszczególny rok podatkowy nie może być większa niż 75% podatku należnego za dany rok.

9. Jeżeli spółdzielnia produkcyjna posiada zaległości w podatku gruntowym z lat przed ukończeniem inwestycji, wówczas ulgę stosuje się przede wszystkim w trybie umorzenia kwoty zaległości odpowiadającej części nakładów określonych w ust. 5.

10. Przepisy §§ 4, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do spółdzielni produkcyjnych, z tym że oprócz dowodów wymienionych w § 4 ust. 2 do wniosku o ulgę spółdzielnia powinna dołączyć oryginalne rachunki stwierdzające wysokość poniesionych kosztów fachowej robocizny obcej.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Dusza

111

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 marca 1959 r.

w sprawie obniżenia podstawy opodatkowania w podatku gruntowym z użytków rolnych VI klasy, położonych na niektórych obszarach kraju.

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 2 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143, z 1956 r. Nr 55, poz. 251 i z 1957 r. Nr 32, poz. 140) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obniża się o 80% podstawę opodatkowania ustaloną dla celów wymiaru podatku gruntowego z użytków rolnych VI klasy należących do gospodarstw rolnych położonych na obszarze województw: koszalińskiego, olsztyńskiego (z wyjątkiem powiatów działowskiego i nowomiejskiego), opolskiego, szczecińskiego, wrocławskiego, zielonogórskiego i m. Wrocławia oraz powiatów: elckiego, gołdapskiego i oleckiego województwa białostockiego, powiatów: elbląskiego, gdańskiego, kwidzińskiego, leborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego i sztumskiego oraz m. Elbląga województwa gdańskiego, powiatu trzecieckiego i m. Pily województwa

poznańskiego oraz powiatów leskiego i ustrzyckiego oraz gromad: Gładyszów, Ropica Górna, Śmietnica, Uście Gorićkie i Wysowa powiatu gorićkiego, gromad: Bircza, Kuźmina, Leszczawa Dolna, Lipa, Nowosiółki Dydyńskie, Olszany, Piątkowa i Sufczyzna powiatu przemyskiego oraz gromad: Bukowsko, Jaśliśka, Komańcza, Mokre, Mrzyglód, Odrzechowa, Posada Górna, Sieniawa, Szczawne, Tyrawa Wołoska, Wisłok Wielki i Załuż powiatu sanockiego województwa rzeszowskiego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego poczynając od roku podatkowego 1959.

Minister Finansów: w z. J. Dusza